

Det talte ord gælder!

FORMAND FOR FINANSRÅDET
BANKDIREKTØR PETER SCHÜTZE

MUNDTLIG BERETNING

FINANSRÅDETS ÅRSMØDE

5. DECEMBER 2007

INDLEDNING

Side 2

Velkommen til Finansrådets årsmøde.

En særlig velkomst til økonomi- og erhvervsminister Bendt Bendtsen, de øvrige ministre og folkevalgte – tillykke med valgene –, velkommen til diplomatiet og velkommen til nationalbankdirektør Nils Bernstein.

Også en velkomst til repræsentanter for ministerier og styrelser, for Nationalbanken og for vores øvrige samarbejdspartnere. Og velkommen til vore egne medlemsrepræsentanter, pressen samt alle øvrige gæster.

Vi har set frem til at mødes med vores minister, vores interessenter og vores samarbejdspartnere.

Og vi har glædet os til dels at kigge tilbage på det seneste år og dels til at smugkigge lidt ind i det næste.

Det går fortsat godt for vores erhverv, det går fortsat godt for dansk økonomi generelt, og det går usædvanligt godt for beskæftigelsen.

Ja, næsten for godt.

Subprimekrisen

2007 vil blive husket. Ikke for den fortsatte vækst, næppe for de forhøjede renter, men for erkendelsen af, at udlån også kan være risikofyldte.

Det burde nu ikke være en overraskelse.

Der kom også nye ord ind i det danske ordforråd. Nu taler vi danskere – også uden for den finansielle sektor – om **subprime**. Et ord, de færreste havde hørt for et år siden.

Faktisk har de seneste år været lidt usædvanlige.

Renten har i et historisk perspektiv været usædvanlig lav. I flere år har vi skullet vænne os til kun at få 2–3 procent i rente i banken – ja, det har været, hvad ECB og Nationalbanken har fundet, var et rimeligt renteniveau. Men ikke alle har villet nøjes med de få procent – mere om det senere.

Hvorfor var starten af det nye årtusinde præget af meget lave renter? **Globaliseringen** er et af nøgleordene.

Og Danmark er blevet en aktiv spiller i globaliseringen. Vi bruger i stigende grad lande med lave produktionsomkostninger. Dette har sammen med den billige fragt betydet, at vi kun har set et meget begrænset pres på varepriserne - trods den betydelige vækst.

Der var ingen nævneværdige tegn på **inflation** i varepriser eller lønninger. Men der var tegn på inflation i de finansielle aktiver, husværdier og – må man vel også sige – aktiemarkedet. Mens vi holdt skarpt øje med inflationstendenserne - der blev borte - sad der mere utålmodige portefølje investorer, som ikke kunne nøjes med de få procents afkast.

De fandt nye investeringsobjekter – typisk ejendomsmarkedet. Og deres øjne faldt også på udlån til erhvervs- og privatkunder. Det kunne på samme måde give attraktive afkast, og hvorfor overlade det til os banker?

Vi var lidt overraskede. At så mange gerne ville låne til vores kunder til satser, som de nye Basel regler næppe gav belæg for. Vi kunne bidrage med at arrangere disse lån, mens andre og smartere kræfter tog over.

Ordene har været mange – **conduits, CLS, CDS**. De dækker over forskellige former for konstruktioner, som typisk har været baseret på udlån til erhvervs- og privatkunder. Konstruktioner, der har været igennem en avanceret modelopbygning med detaljerede beregninger. Og konstruktioner, som ratingbureauerne har kunnet give meget fine karakterer.

Og mange pensionskasser og porteføljeforvaltere har så haft frie hænder til at investere, når ratingen var høj.

Nu har vi som banker ikke ligget stille. Der har været en lang række af udlånsmuligheder. Og herhjemme må vi jo også nøgternt konstatere, at vi ekspanderede udlån mere end indlån. Nogen mere end andre.

En udlånsstigning var imidlertid helt naturlig set i lyset af de gode konjunkturer.

Der var ikke noget nyt under solen. Og alligevel kom formørkelsen. At det oven i købet var fra USA, havde vi ikke lige gættet.

Knap er sommerferien 2007 overstået og feriefolket vendt hjem, før den barske hverdag melder sig med fuld styrke. Krisen i den amerikanske **subprime** industri trækker store overskrifter og begynder at sprede sig – også til Europa. Nogle aviser bruger ordene "Global finanskrisen". Krisen på subprimemarkedet i USA spreder sig til andre lande og andre dele af de finansielle markeder. Aktiemarkederne verden over er ramt hårdt.

Her – vinteren 2007 – er situationen bedre, men endnu ikke normaliseret. Temperaturen på de finansielle markeder er som temperaturen udenfor – faldet.

Vi er nu i en periode med en mere normal rente. Og også risikopræmierne er ved at blive normaliseret. Dog med periodevise tilbagefald!

En rimelig balance mellem ud- og indlån er igen kommet i højsædet.

En – også i Danmark – kendt engelsk bank er blevet meget omtalt i den forbindelse.

Man kan diskutere, hvad der er normalt og unormalt.

Jeg mener, det unormale var årene med **den lave rente**. Og i de år steg appetitten på at få et ”pick up” i afkastet. Godt hjulpet af traditionen for at kunne investere i aktiver med en høj rating, uden detaljerede kreditanalyser.

Og hvem ved, måske bliver det igen populært at sætte penge i banken og lade os banker kreditvurdere kunderne, før pengene bliver lånt ud.

I Danmark er vi – alt i alt – ikke berørt i samme omfang som i den store verden. Men vi er heller ikke gået helt fri af skrammer.

Vi har set dyk på aktiemarkederne. Ejendomspriserne er faldet, især de steder hvor de er steget mest. Det er nu ikke overraskende.

Vi går formentlig ind i en periode, hvor aktiverne forsat skal re-prises. Og nok også kreditmarginalerne. Det kan give skvulp.

Også **pengemarkedet** – lokalt og globalt – er stødt på store udfordringer. Den smidige likviditetsudjævner mellem banker har haft udfordringer. I visse dage af august var det endog særdeles udfordrende.

Både den amerikanske og den europæiske centralbank greb hurtig ind på de finansielle markeder for at afbøde virkningerne.

Det har vi aldrig set før: At ECB har reageret så voldsomt på en krisesituation. Sidst, der kom en større reaktion fra ECB's side, var dagen efter terrorangrebet på World Trade Center i 2001.

Vores finansielle system bygger på tillid, og der er nok et stykke vej, før tilliden er helt genoprettet.

Skulle de mere stormombruste have alligevel sende kastevinde ind over vores hjemlige vande, så er jeg glad for, at Finansrådet allerede i 2005 påbegyndte arbejdet med at etablere en **privat garantiordning**, der vil kunne tage toppen af vinderen.

Det har vi gjort, for at en bank – med støtte fra ordningen – kan gå ind og overtage alle aktiviteter fra en nødlidende bank. Med det klare formål, at den nødlidende bank kan undgå at gå konkurs. En klar fordel for kunderne.

Vi ønsker og håber naturligvis ikke, at det nogensinde bliver aktuelt at tage ordningen i brug. Men nu er vi på plads

Ser vi fremad, så er den bagvedliggende **økonomi** i Europa så sund og stærk, at den øjeblikkelige finanskriser næppe kan ryste økonomierne synderligt. Det samme gælder nok også USA, men antallet af chefskifter i de største finansielle institutioner ligger lidt højt!

Den frie handel og de hastigt voksende økonomier i Kina og Indien er et godt afsæt for en forsat vækst. Dog har Kina - på trods af de store overskud - ikke revalueret sin valuta nævneværdigt. I stedet er reserverne steget, og nye kinesiske provinser har fået del i væksten. At akkumulere et overskud på mere end 20 milliarder dollars per måned kan man da kalde en udfordring for den globale frihandel!

De mange detaljerede regler – sund fornuft!

Subprime rystede for en stund benene under os, og viste på alle måder, hvor utrolig vigtigt det er med en stabil finansiel sektor. Og udfordringen ligger nu i fuldt ud at genetablere den finansielle stabilitet. Og skulle der være en enkelt derude, der ikke tror, vi kan klare den selv, kan jeg berolige med, at vi har en række velmenende hjælpende hænder at trække på.

I disse år sprøjter regler, anbefalinger, direktiver og forordninger om den finansielle sektor af sted på samleband.

De tre vigtigste i øjeblikket er **Basel II, IFRS og MiFID**.

Nyere ord, som vi i hvert fald i bankverdenen så småt er ved at have inde under huden. De dækker over nye kapitaldækningskrav, nye regnskabsregler og en hel reform af værdipapirmarkedet. Regler, der nok skal holde os i arbejde.

Der er tale om ganske omfattende krav, og arbejdet med at føre de nye regler ud i livet ventes samlet set at koste danske banker et meget stort trecifret millionbeløb.

Hensigten med de forskelligartede regelsæt er, at de indirekte skal medvirke til at understøtte finansiell stabilitet både i og uden for Danmark. Ikke mindst gælder det Basel II, der handler om nye regler for, hvor meget kapital bankerne skal ligge inde med i forhold til deres udlån og andre aktiver, og hvordan risiciene skal opgøres. Basel II giver bankerne incitamenter til at forbedre deres risikostyring, først og fremmest inden for kredit-, markeds- og operationelle risici.

De nye regnskabsregler, IFRS, indeholder også skærpede krav til bankerne. Der er meget store krav med opgørelser og vurdering af udlån, herunder nedskrivningsbehov.

På en eller anden måde er vi i Danmark blevet lidt **samspilramt** med disse nye regler. Nu er det jo ikke sådan, at vi aldrig har kendt til regler i vores sektor. Vi har altid været underlagt regler, regler som vi i øvrigt har fulgt ganske tæt. Men vi har også altid haft tradition for en god portion sund fornuft.

Man kan som europæer undres over, at de nye regnskabsregler – IFRS – blev så stærkt inspireret af US-GAAP.

Er det ikke netop i landet med de mange detaljerede regler, at sager som Enron dukkede op? De mange detaljerede regler gik hen og blev vigtigere end den sunde fornuft.

Nu kan det her jo lyde lidt fjernt, men lad mig give et eksempel.

En smedemester i X-købing får økonomiske problemer, og banken må se i øjnene, at den nok ikke får alle sine penge igen. I gamle dage ville vi netop bruge vores sunde fornuft, og baseret på vores erfaringer hensætte en passende del af vores udlån som et tab.

I dag skal vi bedømme, hvor mange penge vi får tilbage, ikke som et samlet beløb, men som en betalingsstrøm i årene fremover. Det er sådan set ok, men stadig vil realiteten være, at det er et subjektivt skøn. Både det samlede beløbs størrelse og fordelingen over årene.

Men vi skal ikke alene fordele de skønnede beløb over årene fremover, men også indenfor det enkelte år. Det er altså vigtigt, om det skønnede beløb om to år kommer i august eller i september måned!

Det er i sig selv ude af proportioner.

Men udfordringen bliver endnu større af den præcision, der kræves af den rente, vi skal bruge for at tilbagediskontere de skønnede beløb! Hver sag skal have sin individuelle rente.

Det er problematisk, at vi skal få vores i øvrigt højt begavede medarbejdere til at forstå, at noget – der er helt uden praktisk betydning – pludselig er meget vigtigt... alene for princippet skyld.

Så bliver jeg bekymret. Det er efter min bedste bedømmelse **arnen for fremtidige kriser**, hvis vi ikke kan skelne væsentligt fra uvæsentligt.

Jeg er ked af at sige det, men: Den danske tradition med at indføre regler hurtigt og helt ned til mindste detalje er ikke altid voldsom fornuftig. Især ikke når andre af vores konkurrentlande mere betragter reglerne som starten på en rejse end selve rejsemålet.

Og når emnet er kritiske sager. Det meget lange tidsperspektiv i forbindelse med større konkurssager og sager om eventuel økonomisk kriminalitet er meget uheldigt. **Sagsbehandlingen er urimelig lang** – vi har set sager, der har løbet i syv til ti år. Det er lang tid for de involverede virksomheder og banker.

Derfor en lille bøn til regeringen om at foretage en vurdering af det rimelige heri.

Harmonisering

Som jeg før var inde på, kan intentionerne bag de monstrøse direktiver være gode nok. De kan være med til at bane vejen for et af vores allerstørste ønsker: At blive **stillet lige i den internationale konkurrence**.

Direktiverne på det finansielle område tager langt hen ad vejen udgangspunkt i nogle velmente hensyn til **forbrugerne**.

Der skal skabes gennemsigtighed, sammenlignelighed, øget konkurrence, skarpere priser og øget informationspligt. Alt sammen udmærket.

Men hvis hensigten er at skabe mere gennemsigtighed for kunden, så går man galt i byen, hvis man tror, det sker ved at stopfodre med information.

Havde der så været efterspørgsel. Men jeg har aldrig hørt fra én, der ønsker at få flere **papirer fra banken**.

Det vil derfor være min opfordring til politikerne her i dag: Når embedsværket i Bruxelles får en lys idé til et nyt super-duper-direktiv – så bør spørgsmålene være:

- Er der i den virkelige verden nogen, der får et bedre overblik?
- Er der overhovedet nogen, der vil ha' det her?
Hvad er prisen? Hvem skal betale?

EU's nylige initiativ om "Better regulation" går i den rigtige retning, men jeg mener ikke, det er tilstrækkeligt. Troværdige cost/benefit undersøgelser bør kombineres med en analyse af, hvad kunderne gerne vil ha'.

Og når kunderne skal stilles bedre, så ærgrer det os, og vi finder det uforståeligt, at de europæiske forbrugerorganisationer ofte vælger at være kortsigtede og nægter at give ind på nationale regler.

De viser ikke viljen til at finde fælles fodslag.

Pengepriser.dk

Vi har – på den hjemlige front – igen i år gjort meget for både større gennemsigtighed og sammenlignelighed. Vores videre arbejde med Pengepriser.dk er ikke en decideret solstrålehistorie, så dog et bevis på, at der nu skinner et klarere lys over hjemmesiden.

Vi banker har gjort en betydelig indsats for at få en så retvisende side som overhovedet muligt.

Det eneste, portalen nu mangler, er vel, at kunderne også bruger den.

Et andet sted vi kan se et resultat af bedre gennemsløgtighed, er vores vellykkede kampagner om ÅOP. En kampagne, der har øget kendskabet til begrebet betydeligt.

Dansk økonomi

Herhjemme går det godt for vores økonomi, selvom væksten ikke er, hvad den har været. Alle nøgletallene er dog fortsat pæne. Der er overskud på betalingsbalancen og på statens budget. Selv når der korrigeres for indtægter af mere midlertidig karakter, er overskuddet pænt. Og så er ledigheden faldet markant.

Det eneste "men" – og hovedårsagen til den lave vækst – er **manglen på kvalificeret arbejdskraft**. En mangel, der ikke bare kan føre – men allerede fører til - at vi går glip af en ikke ubetydelig produktion i erhvervene. Ligesom der er stor mangel på arbejdskraft i den offentlige sektor.

Der er jo en klassisk løsning, der dæmper efterspørgslen på arbejdskraft: hæv lønningerne. Og den retorik kan jeg spore ganske mange steder. Vi kender alle resultatet af høje lønstigninger, lavere vækst og dårligere konkurrenceevne. Overophedningen på arbejdsmarkedet kan jo også løses ved at øge arbejdsudbuddet.

Vi må og skal simpelthen have flere arbejdstimer.

Der er mange muligheder.

Få dog de mange, der stadig er på **overførselsindkomst**, ud og giv dem et værdigt arbejde. Det er blevet bedre, men stadig er alt for mange pacificeret.

Det kan være via ”inspiration” – for eksempel ved at forkorte dagpengeperioden til to et halvt år, som vismændene tidligere har foreslået.

Og det kan være guleroden – for eksempel ved at gøre det nemt at få hjælp i de travle hjem.

Som et praktisk forslag: Lad SKAT oprette en hjemmeside. Brug din digitale signatur og skriv det beløb, du har betalt for at få hjælp i hus og have og skriv de relevante CPR-numre. Når modparten har været inde på samme hjemmeside, får du dit fradrag. Samme skattesats for begge parter, for eksempel 40 pct.

De travle familier kan få hjælp, der kommer flere ud på arbejdsmarkedet og almindelige familier kan leve ”hvidt” – det skylder vi dem. Hvor svært kan det være?

Netop det rødgældende arbejdsmarked gjorde, at det var ekstra spændende at kaste sig over **regeringsgrundlaget**. Hvad

ville der stå om det "lille" problem med **marginalskatten**?
Og hvad ville der stå om erhverv, forskning og undervisning?
Det var god læsning.

Jeg vil gerne rose regeringen for et godt og fokuseret rege-
ringsgrundlag, hvor skat med rette er højt prioriteret. Desvær-
re var der ikke et decideret forslag om handling her og nu,
men et forslag om en **kommission**. Men fokus er helt rigtigt,
og vi kan kun opfordre til at komme hurtigt i gang. Lad det nu
ikke blive en syltekrukke.

Jeg vil også gerne rose regeringen for i grundlaget at sætte
fokus på **erhvervslivets** betydning. Det er rigtigt set af rege-
ringen, at erhvervsreguleringen skal være både effektiv og
konkurrencedygtig, for at alt for megen aktivitet ikke smutter
uden om Danmark.

Og mere lønsom erhvervsaktivitet vil jo resultere i endnu fle-
re selskabsskatter!

Og tilbage til arbejdsudbudet. Den høje marginalskat skal
ned, hvis Danmark skal fortsætte på det høje velkendte vel-
færdsniveau. Vi er nået til et punkt, hvor brain-drain må tages
alvorligt.

Denne problematik har vi hidtil ikke taget helt seriøst, fordi
de mange, der – i **internationaliseringens** tidsalder – rejste
ud, i vidt omfang kom tilbage efter nogle år.

Nu er vi imidlertid midt i **globaliseringens** tidsalder, og så – og det er så min påstand – får vi sværere ved at få dem tilbage igen.

Vores højtuddannede unge mennesker regner ikke afstande for noget. De lever på nettet, de podcaster, de "skyper" i alle døgnets 24 timer med venner på den anden side af jorden, og de taler engelsk, som var det deres modersmål.

De rejser og vil helt naturligt tage ud også for at arbejde. Dem får vi svært ved at få hjem igen efter nogle år, hvis vores beskatning skiller sig væsentligt ud fra landene omkring os.

Og de kan blive dyre at undvære. Disse dygtige unge der jo netop er dem, der skal skabe den velfærd, som så mange gerne vil fordele.

Derfor er det vigtigt, at Skattekommissionen hurtigt kommer i arbejdstøjet. Jo hurtigere kommissionen bliver nedsat og jo hurtigere den bliver færdig, jo hurtigere kan vi løse det markante problem. Jo før - jo bedre.

Et hovedspørgsmål for en Skattekommission bør være, om ikke skattebetalingen kan sammensættes lidt mere hensigtsmæssigt – lidt smartere. Derfor er det lidt ærgerligt, at man på forhånd lukker visse døre. Alle døre bør efter min mening stå åbne. Der bør kigges åbent og fordomsfrit på mulighederne.

Heldigvis er **topskatten** på dagsordenen. Her bør døren faktisk stå på vid gab. Det er nemlig rørende billigt at sparke den ud, og det har en lang række gode effekter. Der er naturligvis et lille "men", nemlig de forudsigelige historier om, hvem der vinder mest. For vi er vel enige om, at der ikke er nogen tabere...?

Men politisk fremkommeligt har det ikke været hidtil. Og det på trods af, at Danmark – også uden topskatten – vil være det mest lige samfund i Verden.

Jeg noterer mig også, at grønne afgifter er på dagsordenen og inddrages som finansieringskilde. Men jeg har også noteret, at beskatningen af **fast ejendom** ikke må ændres! Denne dør bør måske alligevel åbnes.

Som følge af skattestoppet har ejendomsværdibeskatningen været fastfrosset på 2001-niveauet. Det betyder, at der er sket en reduktion af den reale boligbeskatning.

Det er jo ærgerligt, hvis vi ikke kan tale om at beskatte fast ejendom som en af mulighederne for at få skatten på løn ned. Vi ved jo alle, at det er en bedre beskatningsform, men vi tør åbenbart ikke tale om det

Er det mon, fordi de fleste af os er boligejere?

Vi kunne også skele til den anden side af Sundet og kigge lidt nærmere på den ejendomsavancebeskatning, svenskerne har indført.

Fradragene kunne også sættes under lup.

De typer finansieringskilder, jeg her har nævnt, udmærker sig ved ikke at have mærkbare negative effekter på arbejdsudbuddet, sådan som de høje marginalskatter har.

Så en opfordring herfra til at kigge åbent og fordomsfrit på alle de mange muligheder, der vil være med til at øge arbejdsudbuddet.

Så vi kan undgå, at Danmark indtager bundpladsen i Den Europæiske Union, når det gælder vækst, sådan som IMF netop har spået.

Som arbejdsmarkedet ser ud nu, tror jeg imidlertid ikke, det er nok alene at kigge på problemerne i toppen, selvom de – indiskutabelt – er de største.

Skattekommissionen bør også se på skatten i bunden. Her er problemet ikke marginalskatten, men det faktum, at en ekstra lønindtægt fører til, at man må vinke farvel til en række offentlige ydelser. Den såkaldte **sammensatte marginalskatteprocent**, der i dag langt overgår topskatten, skal ned.

Samfundsmæssig betydning

Nu, vi er ved det med skatten...

Der tales meget om den indtjening, de danske banker har i disse år. Nogen mener øjensynligt, at det er for meget af det gode. Lad mig derfor – inden jeg gør rede for, hvorfor vi **tjener for lidt** – pege på nogle af de fordele, det danske samfund har, når det går godt for vores virksomheder.

Sidste år – i 2006 – betalte bankerne **9 milliarder kroner** i direkte selskabsskatter til den danske statskasse. Det svarer til, at hver femte krone, der blev betalt i selskabsskatter sidste år kom fra bankerne. Det svarer også til, at bankerne har finansieret statens samlede miljø- OG kulturudgifter. Eller finansierer samtlige gymnasier i Danmark. Eller politiet for den sags skyld.

Desuden betaler bankerne 9,13 kroner i afgift, hver gang de betaler 100 kroner i løn til en medarbejder. Og det bliver sådan set også til en slat penge. 1,9 milliarder kroner for at være helt nøjagtig. Jeg taler om den såkaldte **lønsafgift** – en afgift, det stort set kun er forundt den finansielle sektor at betale – og i parentes bemærket er den danske finansielle sektor sammen med den franske alene i verden om at være pålagt en sådan særskat på arbejdskraft, som man jo i udpræget grad må sige, lønsafgiften er.

Så der er rigtig mange gode grunde til, at rigtig mange burde være glade over, at bankerne har en fornuftig indtjening.

Og for at dvæle lidt ved, om det er mange eller få penge, bankerne tjener: Million- eller milliardbeløbets størrelse er underordnet. Det eneste, der er interessant, hvis man skal sammenligne virksomheders evne til at tjene penge, er virksomhedernes **egenkapitalforretning efter skat**.

Og her er det værd at bemærke, at kapitalbehovet i bankerne er betydeligt i forhold til andre erhverv.

Hvis vi skal være hudløst ærlige, så er egenkapitalforrentningen i disse år en anelse større i banksektoren end i det øvrige erhvervsliv.

Det er imidlertid marginalt og har kun været sådan i et par år.

Et par år hvor særlige forhold har gjort sig gældende: en række bankers salg af Totalkredit har i høj grad haft en positiv indvirkning på sektorens indtjening.

De førømtalte regnskabsregler har betydet tilbageførsel af hensættelser.

Ja, det skulle såmænd ikke undre mig, at hvis man renser for disse forhold og inkluderer de usædvanlig gode konjunkturer, ja så ville resultatet i sektoren være lavere end i det øvrige erhvervsliv.

Så vi bør faktisk tage os lidt sammen...

Side 22

Finansiell metropol

Under alle omstændigheder vil det komme hele samfundet til gode, hvis danske banker skulle være så heldige – og dygtige – at tjene endnu flere penge end tilfældet er i dag.

Det ville derfor være både fremsynet og kærkomment, hvis vores politikere rettede fokus på, hvilke strenge, der kan spilles på for at skabe en endnu mere værdiskabende banksektor, og dermed skabe endnu flere værdier for hele vores samfund.

Ifølge **Finansrådets Metropolindex** skaber den finansielle sektor uden sammenligning den største koncentration af arbejdspladser i Region Hovedstaden, hvor sektoren står for hele 41.000 arbejdspladser. I Københavns kommune står sektoren bag hver 10. arbejdsplads i den private sektor. Og det gør København interessant som finansiell metropol i internationale sammenhænge. Til sammenligning har den kemiske industri, som medicinalindustrien er en del af, kun knap 24.000 arbejdspladser i Hovedstaden.

Til gengæld er det politiske fokus på at skabe de bedste vækstbetingelser for bioteknologi og kreative erhverv langt større end på det finansielle område. Og det kan bekymre. For rundt omkring os er der stærke initiativer i gang for at gøre andre byer til finansielle centre. Byer som Hamborg, Dublin,

Edinburgh og ikke mindst Stockholm satser benhårdt på at tiltrække finansielle investeringer.

I Sverige er regeringen dybt involveret i et ambitiøst offentligt-privat projekt, der går under navnet Finansplats Stockholm, som skal gøre den svenske hovedstad til Nordeuropas finanscentrum.

Det er ingen naturlov, at danske banker lægger deres hovedsæder og deres faglige ekspertise i København. Filialerne rundt om i landet skal nok blive, hvor de er.

Men **fageksperterne** i handelsområderne, IT, kapitalforvaltningen og alle de andre såkaldte hovedkontorsfunktioner kan i virkeligheden placeres hvor som helst på kloden. Der hvor det er mest lønsomt for banken. Men det ville klart gavne det danske samfund, at vi beholder denne arbejdskraft inden for grænserne.

Og det ville ydermere gavne, hvis vi var i stand til at tiltrække yderligere udenlandsk finansiell arbejdskraft – og også udenlandske finansielle virksomheder – til Danmark.

Det vil give øget konkurrence, men også øget samarbejde mellem danske og udenlandske virksomheder.

Det vil føre til mere innovation, virksomhederne vil opfange ny viden og ny teknologi fra hinanden, og alt dette vil i sidste ende føre til højere produktivitet.

Det vil i sagens natur også smitte af på vores højere læreranstalter, det vil højne uddannelsesniveaet inden for det finansielle område, og det vil igen smitte positivt af på sektoren. Synergierne vil blive legio.

Koncentrationen af finansielle medarbejdere viser, at **København** har potentialet. Men virkeligheden er en anden. På en Top-15 over europæiske investeringer kommer Danmark ind på en 11. plads i kølvandet på byer som Budapest, Bukarest og Istanbul. Stockholm har allerede positioneret sig på en tredjeplads efter London og Paris.

Hvis man ser på, hvor mange af verdens 50 største banker, der har foretaget investeringer i de respektive byer i de seneste fire år, har København svært ved at følge med.

Kun én af verdens største banker har investeret i København, nemlig Fortis. I samme periode har syv af verdens 50 største banker investeret i Stockholm.

Vi behøver ikke at sidde med hænderne foldet i skødet og lade udviklingen passere hen over tagryggene i København. Vi kan sagtens være med, hvis blot også politikerne vil være med.

Vi har den faglige ekspertise, vi er en af verdens førende – om ikke DEN førende – IT-nation.

Vi har en af Europas mest tiltrækkende byer, når det gælder kulturliv, når det gælder uddannelsesstilbud, når det gælder institutionspladser.

En god geografisk placering og en infrastruktur, der gør det nemt og hurtigt at komme til og fra landet.

Og vi har i Danmark et rimeligt højt sprogniveau.

Så der er ikke meget andet end det for en udlænding fuldstændig absurd høje skatteniveau, der afholder internationale finansielle virksomheder fra at placere medarbejdere i vores hovedstad.

Men det er sådan set også nok. En analyse af rammebetingelserne for 50 finansielle centre i verden viser nemlig, at Danmark placerer sig i den rigtig kedelige ende – vi ligger som nr 38.

Jeg vil derfor opfordre regeringen til at se nærmere på vores sektor, og hvad der skal til for, at erhvervet får de bedste rammer at agere inden for, så vi kan gøre os gældende i den internationale konkurrence. Og så vi kan gøre det attraktivt for udenlandske virksomheder at investere i vores land.

I den forbindelse må jeg nævne **SDO'erne**, som vi i år har brugt meget tid på. Jeg er glad for, vi fik en lovgivning, der langt hen ad vejen er konkurrencedygtig, og at danske banker kan operere fra Danmark.

Men. I denne MetropoL-diskussion kan jeg ikke lade være med at ærgre mig over, at den erhvervsmæssige vinkel aldrig rigtig kom i fokus. Med den tradition, vi har for obligationer i Danmark, havde vi chancen for at kunne blive en metropoL på området. Tænk om vilkårene bliver så konkurrencedygtige, at udenlandske banker ville udstede obligationer via Danmark. Den chance har vi endnu ikke udnyttet, men vi håber ikke, den er forspildt.

Infrastruktur

Så vidt rammevilkårene. Vi har et godt udgangspunkt – ligesom vi har det på retail-markedet. Det er ikke bare tomme floskler, når jeg tillader mig at tale så pænt om vores land og ikke mindst vores sektor. Betalingsinfrastrukturen ER enestående.

Tre en halv million danskere har et **Dankort** og over tre millioner danskere har en netbankaftale.

Det er efter mine begreber vildt imponerende i et land, der kun tæller 4,2 millioner danskere over 18 år.

Og en nylig netbankanalyse viser ydermere, at tre fjerdedele går i **netbanken** mindst én gang om ugen. Og hele 90 procent gør det mindst én gang om måneden. Fordi de ved, at det er nemt, effektivt, billigt og sikkert.

Danskerne har også taget dét at **handle på nettet** til sig. Hele 8,4 millioner gange betalte danskerne med et betalingskort i danske internetforretninger – alene i tredje kvartal i år. Langt de fleste danskere betaler deres regninger via Betalingsservice, vi har samarbejdet med staten om overførsel af offentlige ydelser i NemKonto-systemet, du kan samle dine regninger i e-boks og så videre, og så videre.

Og udviklingen fortætter ufortrødent og kontinuerligt.

Om knap et år er vi på plads med **elektronisk tinglysning**. Jeg tillader mig at spå om, at det bliver noget nær en revolution inden for hushandel, hvor alt fremover vil foregå papirløst og i et – i forhold til i dag – åndeløst tempo.

Med andre ord har vi en udvikling i gang, det er værd at værne om. En banksektor, det er værd at værne om.

Derfor glæder vi os til et godt år med alle beslutningstagerne og vores øvrige samarbejdspartnere.

Tak for opmærksomheden.